

ЛАВИРИНТ

04

ДАН ДОМА

РЕЧ УРЕДНИЦЕ

Узбуђење које носи стварање сваког новог издања нашег домског часописа не би било могуће без сарадње, преданости и талента свих нас који чинимо ову дивну домску заједницу. Зато желимо искористити ову прилику да изразимо искрену захвалност свима вама који сте допринели стварању овог издања.

Као део наше домске заједнице, часопис је ту да вам пружи инспирацију, информације и забаву, како бисмо заједно уживали у сваком тренутку проведеном у нашем дому. У овом издању, трудили смо се да вам донесемо занимљиве чланке, репортаже и приче које ће вас инспирисати, информисати и подстаћи на размишљање. Наш циљ је да ово издање буде огледало нашег заједничког духа, разноврсних интереса и талента који красе нашу домску породицу. Ваша подршка и ангажованост су од пресудног значаја за успех нашег часописа, стога вас позивам да активно учествујете у његовом стварању и развоју.

Хвала вам на указаном поверењу и желимо вам пријатно читање и надамо се да ће вас садржаји које смо припремили додатно повезати са домом и оснажити нашу заједницу.

Вера Вучићевић

10

МИХАЈЛО КОЈИЋ
РАЗГОВОР

18

НАГРАДНИ ИЗЛЕТ

14

АЊА И СТАША

КОНТАКТИРАЈТЕ НАС

ДОМСКИ МАГАЗИН ЛАВИРИНТ

Дом ученика средњих школа
патријарх Павле - Београд
Здравка Челара 14
Београд

P: 011/ 2072 611
E: office@domucenika.com
W: www.dom.edu.rs
www.domucenika.com

24

СТОПАМА НАШИХ
ПРЕДАКА

РЕДАКЦИЈА

Вера Вучићевић
уредник
НОВИНАРСКА СЕКЦИЈА
фотографије
АЛЕКСА ДЕНЧИЋ
Технички уредник

НОВИНАРИ

Вера Вучићевић
Јана Стевановић
Марија Радисављевић
Алекса Денчић
Александра Ковачевић
Ивана Јанков
Ивана Петровић
Теодора Радуловић
Михајло Којић

28

ВЕСЛАЊЕ ЈЕ
ЉУБАВ

ВАСПИТАЧИЦА

ЕВГЕНИЈА СТОЈИЉКОВИЋ

Дом ученика средњих школа
патријарх Павле - Београд
тел. 011 / 2072 600
011/ 2072 611

32

ФИЛМСКО
ПУТОВАЊЕ

ПРОСЛАВА ДАНА ДОМА

Дан посвећен нашем дому био је заиста посебан тренутак који смо сви с нестрпљењем ишчекивали. Било је то време када смо се окупили, славили наше заједништво и делили тренутке радости и сећања. Ходочашће до манастира Раковица било је прилика да се удаљимо од уобичајених школских активности и проведемо време у размишљању о важним стварима. Стојећи пред гробом патријарха Павла, осећали смо поштовање према његовом наслеђу, али и захвалност што смо део шире традиције која негује вредности заједништва и поштовања. Свечана приредба у нашем дому била је права посланица за све нас. Наступи наших другова и другарица били су импресивни, испуњени енергијом и ентузијазмом. Плесови, хорске

изведбе и фолклорне тачке доносиле су осмех на лица свих присутних и стварале атмосферу пуну позитивне енергије.

Након приредбе, следила је свечана вечера која је била прилика да се опустимо и уживамо у друштву пријатеља. Разговори о школи, плановима за будућност и шаљиве приче испуниле су просторију смехом и весељем. Било је дивно осетити ту повезаност и подршку међу нама. Паное са цитатима и мудрим изрекама биле су додатни додир који је обогатио наше искуство. Свака изрека носила је неку посебну поруку која нас је инспирисала да размишљамо о важним стварима у животу. Дељење тих мисли с другима било је као да смо заједно откривали мале тајне среће и успеха. Овај дан није био само још једна прослава.

Био је подсетник на то колико смо срећни што смо део ове заједнице, која нас подржава и инспирише да будемо најбоља верзија себе. Нека ово искуство остане урезано у наша срца и подсети нас на важност заједништва и пријатељства које негујемо у нашем дому. Нека овај дан буде подстрек да наставимо да градимо заједништво, да подржавамо једни друге и да се трудимо да учинимо свет око нас бољим местом. Нека сећање на овај дан остане као инспирација да свакодневно негујемо вредности поштовања, разумевања и солидарности. Хајде да наставимо да растемо заједно, да сањамо велике снове и да остварујемо своје циљеве, баш као што смо то учинили и на овом дивном догађају.

Ивана Јанков

САЈАМ КЊИГА

МЕЂУНАРОДНИ БЕОГРАДСКИ САЈАМ КЊИГА ПРЕДСТАВЉА ЈЕДАН ОД НАЈЗНАЧАЈНИЈИХ КУЛТУРНИХ ДОГАЂАЈА НЕ САМО У СРБИЈИ, ВЕЋ И У ЦЕЛОМ РЕГИОНУ.

НОВИНАРСКА И ЛИТЕРАРНА СЕКЦИЈА

Сајам, који се традиционално одржава сваке године у октобру, окупља издаваче, писце, читаоце и љубитеље књига из различитих делова света. На сајму се представљају најновија издања књига, од белетристике до стручне литературе, као и бројни пратећи догађаји као што су промоције књига, сусрети са ауторима, књижевне трибине и радионице. Београдски сајам књига је место где се сусрећу књижевност и култура, где се размењују идеје и искуства, и где се промовише читање као важна активност у свакодневном животу. Посетиоци имају прилику да уживају у разноврсном програму, да пронађу омиљене књиге по повољним ценама и да се упознају са актуелним трендовима у свету књижевности. Осим што представља прилику за промоцију књига и аутора, београдски сајам књига доприноси и јачању културних веза између различитих земаља и култура, те промовише међународну сарадњу у области књижевности и издаваштва. У октобру месецу, имали смо прилику да посетимо 66. Међународни београдски сајам књига, што је било заиста узбудљиво искуство. У пратњи наше васпитачице Евгеније Стојиљковић, упутили смо се ка Сајму са очекивањем да истражимо свет књига. Шетајући међу штандовима, било је фасцинантно приметити широк спектар литературе који је био доступан. Од класичних дела до савремених бестселера, свако је могао да пронађе нешто што га занима. Посебно су нас привлачили штандови са књигама популарних савремених писаца, али смо исто тако били одушевљени што смо имали прилику да истражимо и дела класичне књижевности која су нам представљена на јединствен

начин. Један од најзанимљивијих тренутака посете био је сусрет са познатим писцима и књижевницима који су представљали своја дела. Било је инспиративно слушати њихове приче о процесу писања и идејама које су их водиле при стварању. На овогодишњем Сајму књига, Вукова задужбина је организовала представљање књиге „Даница“ и „Даница за младе“. На промоцији су присуствовале значајне личности српске просвете и књижевности, међу којима су се истакли Бошко Сувајџић и Бранко Стевановић, који је потписивао своју најновију збирку песама. Током предавања, истакнута је важност поштовања и памћења сваког детињства, с обзиром да се дечије игре често могу наћи међу страницама књига. Исто тако, током сајма се одржала промоција литерарног кампа „Сарадници сунца“, традиционално организованог од стране Фондације Ршум. Учесници су имали прилику да поделе своје утиске и препоруке. Наша ученица из дома, Вера Вучићевић, имала је част да се представи рецитовањем једне од својих песама „Добро је бити добар“ (коју можете прочитати у рубрици И ми пишемо), додајући посебан лични печат целокупном догађају. Сајам је био прилика да се повежемо са књижевницима, али и са другим љубитељима књига из наше генерације. Размењивали смо утиске о омиљеним делима, препоручивали једни другима шта да читамо, што је додатно обогатило наше искуство. На крају, посета Сајму књига оставила је снажан утисак на нас. Схватили смо колико је важно одржавати културу читања и колико књиге могу да нас инспиришу и обогате наше животе.

Ивана Петровић

ПРЕВЕНЦИЈА!

ЗАЈЕДНО ПРОТИВ РАКА ГРЛИЋА МАТЕРИЦЕ
– ЗАШТИТА ЈЕ НАША ОДГОВОРНОСТ!

ЕДУКАЦИЈА

РАК ГРЛИЋА МАТЕРИЦЕ СЕ МОЖЕ ИЗЛЕЧИТИ УКОЛИКО СЕ ОТКРИЈЕ НА ВРЕМЕ

Заједно против рака грлића материце – Заштита је наша одговорност!

Зима није само сезона снега и божићних празника, већ и време када широм Европе подижемо свест о важности превенције рака грлића материце. Од 22. до 28. јануара обележавамо Европску недељу превенције рака грлића материце, а ми, средњошколци, активно се укључујемо у ову битку.

Слоган овогодишње кампање, „Заједно против рака грлића материце”, јасно истиче наш циљ: подићи свест о редовним превентивним прегледима и важности вакцинације против ХПВ-а. Наш дом недавно су посетили лекари из Института за јавно здравље „Др Милан Јовановић Батут”, уз подршку студената, како би нас упознали са факторима ризика и значајем одговорног понашања и редовних посета гинекологу. Кроз различите едукативне активности попут радионица, предавања и дељења информативних материјала, оснажујемо себе да преузмемо одговорност за своје здравље. Схватимо да је борба против ове опаке болести заједничка мисија у којој свако од нас има важну улогу. Наша ангажованост показује подршку младих у превенцији рака грлића материце и промовисању здравственог образовања међу вршњацима. Не заборавимо, наша заштита је наша одговорност. Подржимо једни друге у овој борби, јер заједно можемо превазићи све изазове. Хајде да будемо промена коју желимо видети у свету здравља!

Без информације нема едукације

Шта је рак грлића материце? Рак грлића материце је болест која се јавља када ћелије грлића материце почну неконтролисано да се

деле и формирају туморско ткиво. Ова болест може бити озбиљна, али се може спречити и лечити ако се открије на време.

Фактори ризика: Постоје одређени фактори који могу повећати шансе да неко добије рак грлића материце. То укључује пушење, незаштићени сексуални односи, инфекција хуманим папилома вирусом (ХПВ), као и нередовни гинеколошки прегледи.

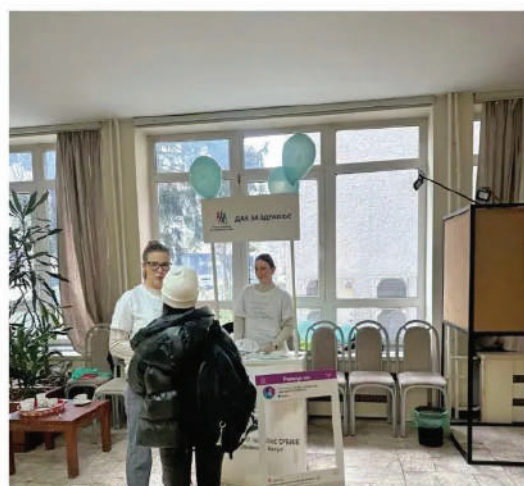
Заштита: Најбољи начин за заштиту од рака грлића материце је редован одлазак код гинеколога на превентивне прегледе. Ови прегледи обично укључују Папа тест и тестирање на ХПВ. Такође, вакцинација против ХПВ-а је важна мера превенције коју треба размотрити.

Симптоми: Симптоми рака грлића материце могу укључивати необично вагинално крварење, бол током сексуалног односа, бол у доњем делу стомака и промене у менструалном циклусу. Важно је обратити пажњу на ове знакове и потражити медицинску помоћ ако се појаве.

Важност едукације: Едукација о раку грлића материце је кључна. Разумевање ризика, симптома и начина превенције може помоћи у заштити вашег здравља. Не устручавајте се да разговарате са својим лекаром или родитељима ако имате било каквих питања или забринутости о овој теми.

Паметно је бити информисан и проактивно бринути о свом здрављу. Учење о раку грлића материце може вам помоћи да донесете паметне одлуке за себе и своје будуће здравље.

Елена Ђокић

МИХАЈЛО

РАЗГОВОР

**ЦИЉНА ГРУПА СВИХ ПЕТНИЧКИХ ПРОГРАМА СУ МЛАДИ
ЉУДИ ОДЛУЧНИ ДА САМИ ЗА СОПСТВЕНО ОБРАЗОВАЊЕ
УЧИНЕ НАЈВИШЕ ШТО МОГУ**

Коју школу похађаш и која си година?

Похађам Пету београдску гимназију, смер за ученике са посебним способностима за биологију и хемију, и тренутно сам друга година.

Какав је твој досадашњи школски успех?

Мој успех је одличан и за сада се креће у распону од 4.50-5.00.

Који су твоји омиљени предмети и зашто?

Моји омиљени предмет је биологија, јер ми омогућава да разумем жива бића и организме на различитим нивоима, од молекула па до биосфере.

Како организујеш своје време између школе учења и слободних активности?

Углавном се трудим да направим баланс, да организујем дан, да направим тачно колико ћу учити и када ћу се посветити осталим активностима.

Које технике учења ти највише помажу да успешно савладаш градиво?

Користим технике као што је партиципално учење, односно да учим део по део а затим и да све лекције заједно или посебно обновим. Такође организујем време учења, најчешће дан или недељу пре.

Који су твоји дугорочни циљеви у вези са школовањем и каријером?

Мој циљ је пре свега да завршим Биолошки факултет Универзитета у Београду, на смеру за молекуларну биологију, а касније бих волео да се даље специјализујем у областима биохемије, биофизике и молекуларне генетике. Све у свему

циљ ми је да се бавим науком и да допринесем у истраживањима.

Које активности изван школе те додатно мотивишу и подржавају твој академски успех?

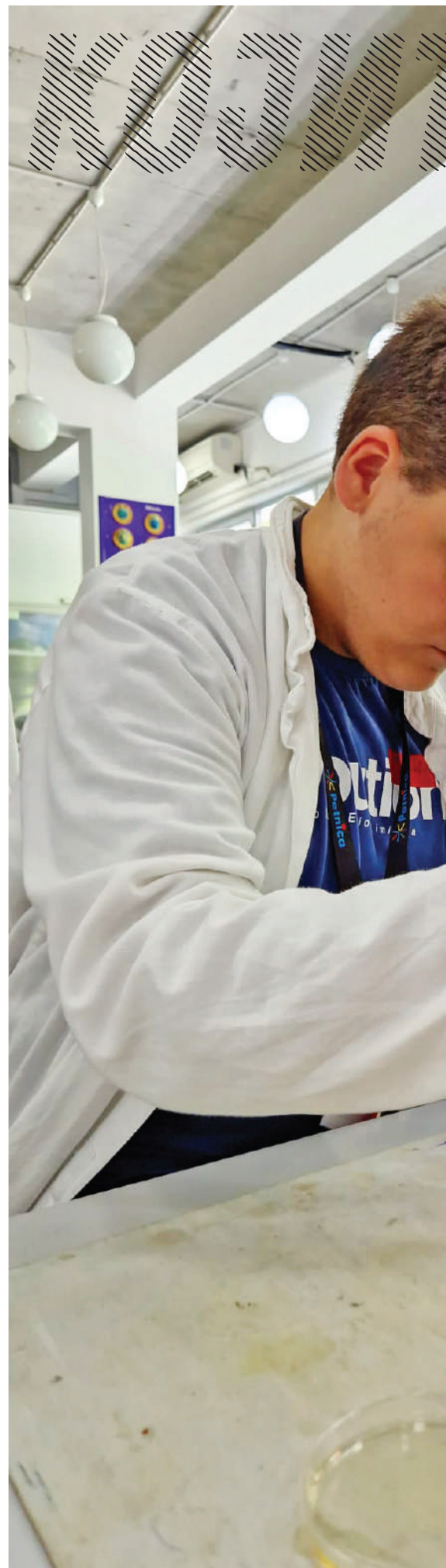
Активности ван школе које ме мотивишу су углавном предавања и радионице везане за области биологије које ме занимају, а такође имам и доста хобија као што су сликарство, макетарство и филателија.

Како си добио пројекат на Факултету физичке хемије?

Пројекат је настао након моје одлуке да се такмичим на државној смотри истраживачких радова из области биологије и хемије (односно лифе сцијенце). Након консултација са научним саветницима са ИМГГИ (Института за молекуларну генетику и генетски инжењеринг) послао сам мејлове на више факултета са питањем око проналажења ментора. Међу првима ми се јавио Факултет за физичку хемију и моја садашња менторка ванредна професорка Ана Поповић Бијелић и започео сам рад на пројекту који се такмичи у финалу смотре. На републичкој смотри истраживачких радова ученика средњих школа освојио сам треће место.

Како се осећаш поводом тога што си примљен у Петницу?

Како сам по други пут позван у Петницу, но сада као старији полазник, јако сам срећан што ћу своје време провести у станици. На основу првог одласка могу да кажем да је једно од најквалитетнијих места на којима сам био и да сам пре свега стекао,

знање али и iskustvo u naučnom radu, tako da preporučujem svim svojim vršnjačima koji imaju tendencije ka karijernom razvoju da se prijave za Petničke programe koliko već sledećeg ciklusa.

Како си се припремао за конкурс за Петницу?

Када сам се био пријављивао за први одласак у Петницу писао сам посебну пријаву где сам на пријавном формулару оставио неке информације и занимљивости о себи, такође кроз мотивационо писмо и аутобиографију додатно сам употпунио пријаву.

Сада када сам старији полазник, пријава је била мало другачије, осим формулара смишљали смо идеје и предлоге пројеката које ћемо радити. Наравно и сама припрема пројекта обухватала је читање сличних радова, проучавање теорије и методологије и одабир најбољих метода за област истраживања.

Која си искуства стекао у Петници?

Оно што је сјајно је што Петнички програми нуде богат садржај из разних области биологије, те сам стекао искуства у одабиру квалитетне литературе, писању радова, критичког мишљења, теренском али и лабораторијском истраживању које свакодневно примењујем.

Шта би поручио својим пријатељима, како би их мотивисао да следе своје академске и истраживачке интересе, на основу свог искуства?

Својим пријатељима, а и читаоцима часописа бих поручио да верују

у своје могућности и следе своје снове. Да се боре за оно што воле и што их интересује и да никада не забораве да поставе циљеве које ће тежити да остваре.

Како учиш у дому?

Учење у дому је често мени била брига пре самог доласка у Београд и преласка у средњу школу и дом. Међутим, учење у дому испоставило се веома лаким за мене јер сам добио сјајне цимере са којима се организујем око времена учења и евентуалне помоћи.

Када су сазнао да ћеш биологијом да се бавиш?

Када сам кренуо у пети разред основне школе и када сам први пут дошао у контакт са биологијом и чувеном реченицом – „Телија је основна јединица грађе и функције живих бића” знао сам да је то мој животни позив и од тада до сада моје мишљење се није променило. Такође, за то је и захвална моја професорка биологије из основне школе која ми је пренела прва знања из биологије.

Током свог образовања такође учествовао сам на разним такмичењима као што су такмичења из биологије, географије и књижевна олимпијада. Осим науке имам велика интересовања ка књижевности старе Грчке, књижевности романтизма, сликарству и музици. Неки од хобија су ми још филателија и макетарство.

Јана Стевановић

САЈАМ

ЕКОЛОШКА СЕКЦИЈА

У склопу нашег континуираног ангажмана за заштиту животне средине, наша еколошка секција језаједно са васпитачицом Јеленом Жарковић имала прилику да посети 19. Међународни сајам заштите животне средине и природних ресурса. Овај догађај представљао је драгоцену прилику за нас да истражимо иновативне приступе одрживом начину живота и заштити наше драгоцене планете. Овогодишњи сајам је био посебно усредсређен на промоцију одрживих стилова живота, наглашавајући важност еколошке исхране, смањења употребе пластике и промовисања еколошкиприхватљивих производа. Разноврсне изложбе, предавања и интерактивне радионице су пружиле посетиоцима богатство знања и идеја за активно укључивање у заштиту животне средине. Током трајања сајма, организоване су различите активности које су обухватале презентације иновативних решења за рециклирање и коришћење обновљивих извора енергије. Угледни стручњаци и активисти из области екологије су делили своја искуства и савете, инспиришући посетиоце да се ангажују у очувању природе. Посета сајму је била прилика за учење, али и за инспирацију. Наша група је показала велико интересовање и ангажованост, тежећи да допринесе

заштити наше планете. Верујемо да овакве активности имају кључну улогу у подизању свести о важности очувања животне средине и да могу допринети стварању одрживијег и здравијег окружења за све нас. Надамо се да ћемо и убудуће наставити са сличним иницијативама, подстичући свест о важности заштите животне средине и доприносећи стварању боље будућности за све нас. Ево неколико савета како можете допринети заштити животнесредине кроз рециклирање и смањење употребе пластике:

Рециклирајте: Редовно раздвајајте отпад код куће и у школи. Користите посебне контејнере за папир, пластику, стакло и метал како бисте олакшали процес рециклирања.

Смањите употребу пластике: Изаберите алтернативне производе уместо оних који су упаковани у пластику. Користите виšekратне боце за воду и торбе за куповину уместо пластичних кеса. Такође, избегавајте производе који садрже микропластику.

Рециклирајте електронске уређаје: Када се ваши електронски уређаји покваре или застаре, не бацајте их у смеће. Уместо тога, пронађите локацију за рециклажу електронског отпада или донирајте уређаје који још увек раде.

Смањите потрошњу воде: Затворите славине док не користите воду, скраћујте време туширања и

поправите цурења. Свака кап воде је драгоцену, па се потрудите да је користите штедљиво.

Едукујте друге: Делите своје знање о заштити животне средине са својим пријатељима, породицом и заједницом. Организујте догађаје или радионице у школи како бисте подигли свест о важности очувања природе.

Ана Ивановић

*У ДАНАШЊЕМ СВЕТУ,
СВЕ ВЕЋИ НАГЛАСАК
СТАВЉА СЕ НА
ОЧУВАЊЕ ЖИВОТНЕ
СРЕДИНЕ И ПОДИЗАЊЕ
СВЕСТИ О ЕКОЛОШКИМ
ПИТАЊИМА, А МЛАДИ
СУ КЉУЧНИ УЧЕСНИЦИ
У ОВОМ ПРОЦЕСУ.
У СКЛАДУ СА ТИМ,
ЕКОЛОШКЕ СЕКЦИЈЕ
У ШКОЛАМА ПОСТАЈУ
СВЕ ЗНАЧАЈНИЈЕ,
ПРУЖАЈУЋИ
ПЛАТФОРМУ
ЗА ЕДУКАЦИЈУ,
АКТИВИЗАМ И
АКЦИЈУ.*

ЕКОЛОГИЈЕ

РАЗГОВОР

Замислите спој снаге, талента и пријатељства, све упаковано у два сјајна лика – Сташу Стаменковић и Ању Михајловић, две страствене одбојкашице које освајају терене и срца публике у Србији. Иако су на терену ривали као чланице највећих одбојкашких клубова у земљи, ван терена су нераздвојне цимерке и неизмерно блиске пријатељице. Спремне су да поделе са нама своје искуство, страст и визију за будућност у овом необичном и узбудљивом свету спорта и пријатељства. Зато завирите с нама у њихов свет и будите спремни да се одушевите!

Како бисте описале године становања у дому ученика?

Сташа: Живот у дому је једно велико искуство и школа. Пружа ширење познанства, снажљивост, одговорност, организованост. Никада није досадно и врло лако се може наћи неко сличан вама.

Ања: Искрено, доста сам се плашила кад сам требала да дођем, како ћу се снаћи у скроз непознатој средини и граду. Доста сам и била забринута какве ће ми цимерке бити, како ћемо се слагати и да ли ће ми пријати као особе. Прве цимерке су ми биле одличне, драго ми је што смо и даље у контакту и да смо остале супер другарице. Поред њих упознала сам још доста људи и драго ми је да сам се са већином уклопила. Добила сам нове цимерке ове године,

тад сам се још више плашила како ће бити, јер сам већ нашла особе који ми пријају. Све је добро испало и цимерке су супер. Ове године имам још више обавеза него у претходној, тако да нема пуно простора за дружење.

Које су предности, а које мане живота у дому?

Сташа: Предности су управо то што никада није досадно, има много дешавања, људи, дружења, разних секција. Наравно, некада ти је потребно пет минута само за себе. Није лако делити исту просторију са још три девојке. Мана је управо то, никада ниси сам и немаш свој мир и простор.

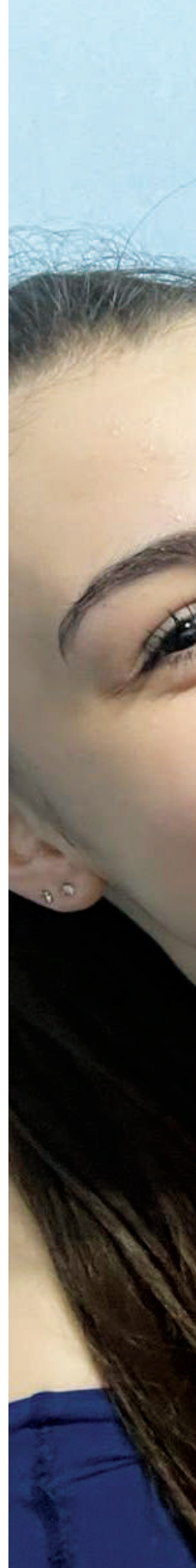
Ања: Сматрам да је супер бити у дому првенствено због друштва, разних секција, журки, такмичења. Јако је занимљиво и лепо учествовати на неком такмичењу, а поготово нешто освојити. Драго ми је што смо ми успеле да освојимо прво место на Републичком тамичењу у одбојци, и да је спорт прва помисао када неко спомене наш дом. А што се тиче мана, једино што је мали простор за нас четири.

Како изгледају ваши типични дани у дому током радне недеље и викендима?

Сташа: Дани ми се не разликују много током недеље и викенда, у суштини ми је сваки дан скоро исти. Ту су два тренинга дневно, школа и слободно време које проводим учећи.

Ања: Један дан је пун обавеза, а камоли цела недеља или месец. Углавном је устајање рано,

НАСТАВАК РАЗГОВОРА НА СЛЕДЕЋОЈ СТРАНИ

због школе и учења, одлазак на тренинг, поново школа или учење. Ретко се кад и наспавам лепо током недеље, то се дешава углавном викендом, али и викендом су обавезе као и радним данима. Поготово што сам последња година, припреме за факултет, завршавање средње школе, матурски радови и слично. Пуно је обавеза, али није ми ништа тешко, јер сам ово изабрала.

Да ли постоји нешто посебно што бисте волеле да промените у дому?

Сташа: Ништа нарочито, једино можда ређе издавања соба.

Ања: Па искрено, нема ништа што бих могла издвојити да ми се баш не свиђа.

Какав је цимерски однос у соби?

Сташа: Цимерки однос је супер. Мора да постоји комуникација, поштовање и прилагодљивост. Пуно лепих тренутака и успомена, али наравно пошто смо заједно по цео дан некада се десе мале несугласице које се брзо реше.

Ања: Стварно је добар. Наравно, да неке сметају неке ситнице код некога, али о томе треба причати и уклопити се са људима. Поготово што се тиче хигијене и чистоће у соби. Мали је простор, треба водити рачуна о томе, али, нисмо имале никакве озбиљне проблеме у вези са тим.

Какво је твоје искуство тренирања у клубу Црвена Звезда/Партизан?

Сташа: Тренирање у Црвеној Звезди је пре свега једна велика част, али и одговорност. Потребно је пуно напора, одрицања и жеље. Врхунски услови, сјајна атмосфера и феноменалан рад са девојкама.

Ања: Па искрено сам захвална што сам у једном од већих клубова у свим спортовима. Сви знамо да су Партизан и Звезда једни од највећих клубова, али је због тога и велика одговорност. Сматрам да је бављење спортом превелика одговорност, прво показати и дати све од себе, ако желиш тиме да се бавиш. Након годину дана играња јуниорске лиге, где сам дала све од себе и показала квалитет, ушла сам у први тим Партизана. Тренинзи су знатно тежи и дужи, пре свега, психички треба бити спреман за то. Мени, као играчици, је јако битно и играти у првом тиму, имати више искуства и напредовати. Не могу описати осећај да играте против девојака, већином доста старијих, које сам гледала до пре годину дана на ТВ-у и замишљала себе ту. Наравно да се трудим, нећу ни престати, све док не остварим оно што желим.

Која су ваша очекивања од спортске каријере у будућности?

Сташа: Не волим да имам нека очекивања, сваки дан је нови изазов за себе. Полако, малим корацима, корак по корак, уз пуно жеље и рада, па докле се догура.

Ања: Не бих нешто детаљно о томе да причам, али, наравно, да су велики и потрудићу се да све испуним.

Како се носите са балансом између школе, тренинга и слободног времена?

Сташа: Тешко је повезати квалитетан успех у школи и на тренингу. Потребно је много мотивације за тако нешто. Мора да постоји максимална посвећеност у обе сфере. Могу слободно да кажем да свако своје слободно време проводом учећи како бих све стигла. Такође, пресудну улогу игра и добра организација.

Ања: Као што сам рекла, сваки дан је пун обавеза. Из школе на тренинг и обрнуто. Што се тиче слободног времена, то је углавном викендом један дан, када немам тренинг, и трудим се да га максимално искористим.

Како се носите са евентуалним сукобима или несугласицама међу собом као цимерке?

Сташа: Просто морамо разумети да свако има своје добре и лоше дане. Некада смо супер расположене, некада уморне, под стресом или нервозне. Све је то нормално. Уз разговор решимо све. Пружимо подршку једна другој и наставимо даље као да се ништа није десило.

Ања: Сматрам да о свакој ситници треба причати, јер ипак живимо заједно и простор није велики. Такође, сматрам да не треба долазити у сукоб или у неке непријатне ситуације, већ да апсолутно о свему треба причати. Засад стварно нисмо имале никакве сукобе, нити непријатне ситуације, а надам се да ће тако и остати још ова три месеца која имамо до краја школе.

Коју бисте поруку упутиле другарима из дома који раде на остварењу својих циљева у спорту?

Сташа: Да верују свим срцем у оно што желе, да напорно раде и буду максимално посвећени и све ће доћи на своје место.

Ања: Пре свега, треба веровати у себе и имати циљеве. Увек се треба трудити, ма колико год било тешко, иако те неко не подржава у томе. Ако верујеш у себе и ако то стварно желиш, све је могуће. Ништа неће бити лако и ништа неће пасти с неба. Само труд и рад. Исплатиће се, верујте. И наравно, никада не треба одустати.

Александра Ковачевић

НАГРАДНИ ИЗЛЕТ

У склопу наградног излета, наши драги ученици су се упустили у откривање ризница природних и културних богатстава наше прекрасне земље. Наше путовање започело је посетом манастиру Хопово, који се поносно истиче као један од седамнаест активних фрушкогорских манастира из XVI века. Осим што су уживали у духовном доживљају овог историјског места, наши ученици су се такође упознали са богатством духовне традиције наше земље. Манастир Хопово, смештен на благим обронцима Фрушке горе, представља један од најдрагоценијих драгуља српске духовне и културне баштине. Његова историја сеже уназад до XVI века. Овај манастир није само верско светилиште, већ и симбол богате духовне традиције српског народа. Архитектонски стил, који комбинује традиционалне српске

и византијске елементе, привлачи пажњу посетилаца и истраживача уметности. Настављајући наше путовање, посетили смо Инфо центар Националног парка „Фрушка Гора“, где смо открили фасцинантну изложбу животињског и биљног света. Овај парк, као први основани национални парк у Србији још 1960. године, представља непроцењиво благо наше природне баштине. Даље смо кренули према Сремској Митровици, где смо посетили Засавицу, посебан резерват природе. Овај резерват природе је не само станиште бројних ретких биљних и животињских врста, већ и симбол очувања природних богатстава и екосистема. Јединствена мочварна подручја, богата водом и разноврсном флором и фауном, чине Засавицу посебним местом на мапи природних резервата у Србији. Овај излет није био само прилика

за учење о очувању и заштити природне околине, већ смо истовремено уживали у предивним пејзажима и нетакнутој природи. Као круна нашег незаборавног дана, посетили смо Сремску Митровицу, прошетали смо преко најдуже пешачког моста на Балкану и истражили улице града. Овај град је познат по свом значају у античком периоду као римска колонија „Сирмиум“, која је била један од најважнијих градова у Римском царству. На крају дана, домаћини у Дому ученика у Сремској Митровици срдечно су нас дочекали. Уживали смо у вечери коју су нам припремили, а васпитачи су нас упознали с просторијама Дома, где смо се дружили, играли одбојку и уживали у заједничком времену проведеном у летњиковцу.

Хана Јовановић

ИЗЛЕТ

ТУРИСТИЧКА СЕКЦИЈА ШТА СМО ПОСЕТИЛИ?

ТУРИСТИЧКА СЕКЦИЈА

**ТУРИСТИЧКА СЕКЦИЈА УСПЕШНО ФУНКЦИОНИШЕ
ЗАХВАЉУЈУЋИ ПРЕДАНОМ И НЕУМОРНОМ РАДУ НАШЕ
ДРАГЕ ВАСПИТАЧИЦЕ ЉИЉАНЕ ВУЛИН.**

Као чланови/це туристичке секције, заједно са другим станарима нашег дома, у пратњи васпитачице Љиљане Вулин, имали смо прилику да посетимо историјски значајан Бањички логор у Београду. Ова посета имала је за циљ да дубље разумемо трагичне догађаје из периода Другог светског рата који су се одиграли у нашој земљи. Бањички логор, највећи немачки концентрациони логор на подручју окупиране Србије, функционисао је од 1941. до 1944. године. Затвореници, међу којима су били Јевреји, Роми, противници Недићевог режима, партизани и српски комунисти и остали слободољубиви грађани, претрпели су невоље и страдања у овом логору. Ова историјска екскурзија је била прилика за нас да се суочимо са трагичним догађајима из прошлости, да сазнамо више о контексту и утицају Другог светског рата на наше друштво. Посета Бањичком логору подстицће нас да будемо посвећени заштити људских права и толеранцији, као и да цене мир и слободу. Посетили смо и Музеј Југославије. Ученица Вера Вучићевић и ученик Александар Бајкић су припремили неколико сегмената из историје Југославије и презентовали ученицима и први пут се опробали у улози водича. Музеј Југославије је основан 1996. године, спајањем Меморијалног центра „Јосип Броз Тито“ и Музеја „Револуције“. У његовом саставу

се налази Кућа цвећа, Стари музеј и Музеј „25. мај“. „Кућа цвећа“ је саграђена 1975. године као зимска башта, за потребе тадашњег председника Југославије Јосипа Броза Тита и тада је названа Цвећара. Тито је изразио жељу да, у случају смрти, буде сахрањен управо у овој зимској башти. Када је 4. маја 1980. године преминуо, у својој осамдесет осмој години, за свега неколико дана до сахране, зимска башта је преуређена у његово последње почивалиште. У „Кући цвећа“ је 2013. године сахрањена и његова четврта жена Јованка. Стари Музеј, који је за Титовог живота био Музеј лова, данас представља етнолошку збирку. Збирка одражава богатство народне уметности целе Југославије, а такође, садржи и експонате из других земаља света. Изузетно вредни примерци народних ношњи, разноврсних ћилима, везова, народних рукотворина и музичких инструмената, поклони су настали спонтаним даривањем једној јединој личности. Титов лик, свечани запис или порука Јосипу Брозу, који се често јављају на овој врсти предмета, дају збирци посебну драж и вредност. Исто тако вредна је и археолошка збирка. У далекој прошлости, од III миленијума п.н.е. до XII века н.е. сто дванаест експоната ове збирке припадало је културама старог Египта, Грчке, Рима, Илира, Персије претколумбовске Америке

и старим индоазијским народима. Збирка штафета представља оригиналан музејски феномен и састоји се од двадесет две хиљаде штафета младости. Њима су на посебним, грандиозно организованим манифестацијама, Титу преносене честитке. Музеј савремене уметности у Београду смо посетили почетком марта. Ова посета представљала је важан корак у нашем упознавању са уметношћу од XX века до данас. Музеј савремене уметности, који је настао као Модерна галерија 1958. године, нуди богату збирку југословенске и српске уметности. У овом простору, ученици су имали прилику да истраже различите аспекте модерне и савремене уметности, од сликарства и скулптуре до графике и мултимедија. Архитектура зграде Музеја савремене уметности, која представља значајно постигнуће послератног југословенског градитељства, оставила је утисак на ученике. Унутрашња организација зграде сведоче о сукобу и преплитању различитих утицаја и тенденција. Основан је од стране

Миодрага Б. Протића, сликара, теоретичара и уметничког критичара, Музеј савремене уметности је постао место састављено од разноликих дела и креација, које ученици могу да истраже и размисле о њиховом значају и значењу у контексту савремене културе и друштва. Након десет година реновирања, Музеј савремене уметности је отворен за посетиоце, а ученици су имали привилегију да присуствују отварању изложбе „Секвенце. Уметност Југославије и Србије из збирки Музеја савремене уметности”, која обухвата преко триста уметничких радова и представља значајан допринос културној сцени наше земље. Туристичка секција успешно функционише захваљујући преданом и неуморном раду наше драге васпитачице Љиљане Вулин.

Жељана Рајковић

Крајем 1915. године, српска војска је била приморана да се повуче преко Албаније, након што је под притиском Централних сила дошло до слома фронта на територији Србије. Повлачење је трајало од новембра 1915. до јануара 1916. године, карактерисале су га екстремне непогоде, глад, болести и непријатељски напади, што је резултирало огромним људским губицима.

Током повлачења, процењује се да је преко сто шездесет хиљада српских војника, уз велики број цивила, кренуло на овај тежак пут. Војска и цивилно становништво су пролазили кроз пакао зимских услова, високих планинских прелаза и изолованих путева, без адекватне хране, одеће или медицинске помоћи. Хиљаде војника и цивила изгубило је животе од глади, хладноће, болести или напада непријатељских снага. Албанска голгота није само била физичко искушење, већ је имала и дубок емоционални и психолошки утицај на српски народ. Сведочанства преживелих војника и цивила описују страхоту и патњу кроз које су прошли, али и невероватну храброст и солидарност међу људима у тим тешким тренуцима. Након изузетно тешког и исцрпљујућег путовања кроз Албанију, српски војници и цивилно становништво коначно су стигли до обале Јадранског мора у јужној Албанији. Ту су их дочекали савезнички бродови, пружајући им уточиште и прилику за опоравак након дугог и мучног пута. Долазак у Грчку означио је прекретницу. Били су ближе савезничким снагама и могућности за поновну организацију и борбу.

Убрзо након тога, српске трупе су се реорганизовале и упутиле натраг у Србију, у ослобађајући поход. Пробој Солунског фронта, који је уследио у септембру 1918. године, представљао је кључни моменат у војној кампањи на Балкану и у Европи, током Првог светског рата. Српска војска је, успела да пробије линије аустроугарске војске на Солунском фронту, пружајући пресудну подршку савезницима на западном фронту. Овај пробој означио је касније ослобођење Србије и почетак краја рата на Балкану и допринео коначној победи савезника у Првом светском рату.

Српски војници су се истакли храброшћу, издржљивошћу и одлучношћу током ових кључних догађаја, доприносећи тако не само победи савезника, већ и трајном завештању о храбрости и солидарности српског народа у најтежим тренуцима. Епилог ових догађаја био је повратак Србије на мапи слободних држава, али и трајно сећање на патње и жртве које су српски народ поднео током Првог светског рата.

Ово поглавље у историји српског народа остаје трајни симбол снаге, издржљивости и отпора у најтежим тренуцима. Албанска голгота се памти као дубоко људска трагедија, али и као пример неуништиве воље за опстанком и слободом.

Алекса Денчић

ОЖА ГОЛГОТА

СВИМ УЧЕСНИЦИМА, КОЈИ СУ ПРЕЖИВЕЛИ ОВАЈ ЕПСКИ МАРШ, А ПОТОМ И ЖЕСТОКЕ БОРБЕ НА СОЛУНСКОМ ФРОНТУ, ПОСЛЕ РАТА УРУЧИВАНА ЈЕ ЧУВЕНА СПОМЕН-МЕДАЉА ПОЗНАТА КАО АЛБАНСКА СПОМЕНИЦА.

СТОПАМА НАШИХ ПРЕДАКА

ПРОЈЕКАТ СА БЛАГОСЛОВОМ ЊЕГОВЕ СВЕТОСТИ
ПАТРИЈАРХА СРПСКОГ

ПОРЕД ТОГА ШТО СУ У КАМПУ ОРГАНИЗОВАНЕ РАЗЛИЧИТЕ
КРЕАТИВНЕ РАДИОНИЦЕ, ДЕЦА ОБИЛАЗЕ СВА МЕСТА НА ОСТРВУ
ВАЖНА ЗА СРПСКУ ИСТОРИЈУ

У склопу плодне сарадње између Патријаршије Српске Православне Цркве и Митрополије Крфске, већ осам година се спроводи инспиративни пројекат под називом “Стопама Наших Предака”. Овај пројекат има за циљ очување богатства православне вере, традиције и културе, посебно фокусирајући се на историјски период везан за присуство наше војске и народа на Крфу током Првог светског рата. У склопу овог пројекта, талентовани српски ђаци имају прилику да уче и инспиришу се на летњим камповима који се организују на овом грчком острву.

Од 2012. године, више од 400 надарених и успешних основаца и средњошколаца из Србије и региона имало је привилегију боравка на Крфу. Развојем сарадње, јавила се потреба за проширењем програма како би се обухватило више деце, али и продужило време њиховог боравка на кампу пријатељства. Као симболично одредиште, одабрано је место где се прва група српских војника искрцала током 1916. године, чиме се дубље укоренењује веза између прошлости и садашњости, те очувава сећање на храброст и жртву наших предака.

Само су као кроз маглу остали њихови трагови. До пре десетак година споменици посвећени нашим најхрабријим прецима скривали су се под коровом и грмљем заборавља. Након што је то видео један велики родољуб одлучио је да се то никада више не деси и да свако српско дете треба да зна и памти оне људе због којих сад слободно хода својом земљом.

Том идејом створен је покрет „Стопама наших предака”.

Прошлог лета био сам део овог покрета

и провео две недеље августа на крфском кампу. Живели смо налик нашим прецима у то време. Хранили смо се скромно и сва задужења и послове око кампа радили смо заједно, били као браћа и сестре иако смо се упознали управо тада по први пут. Обилазили смо и чистили споменике посвећене нашим храбрим прецима и тамо слушали предавања о историји, о јунаштву наших војника и њиховом животу и опоравку на Крфу.

Најемотивније је било када смо посетили острво Видо. Тамо влада вечита тишина и мир, једино се чује звук ветра, шушањ траве и корак људи који су се упутили да посете костурницу где су пренети остаци свих Срба сахрањених по Крфу. Гледајући у плаву пучину, рецитовали смо стихове Милутина Бојића и певали „Тамо далеко”, песму насталу на Крфу.

На улицама прелепог града Керкире, и даље су остале неке српске речи које мештани радо проговоре када чују да долазимо из Србије.

Најлепше су биле вечери на кампу када смо се сви заједно дружили, певали уз гитару и уживали у топлим ноћима и небом препуним звездама.

Прелепе плаже и топла вода овог дивног острва учиниле су ово путовање незаборавним. Сви смо ми научили нешто ново, дружили се и склопили пријатељства која ће трајати вечно и оно што је најважније посетили смо и одали почаст онима због којих сада поносно можемо рећи да смо Срби.

Нисте заборављени и живећете све док дух ваш живи у деци која долазе ка вама.

Наши јунаци, бескрајно Вам хвала.

Алекса Денчић

МЕЂУНАРОДНИ ДАН МАТЕРЊЕГ ЈЕЗИКА

ЈЕЗИК ЈЕ ХРАНИТЕЉ НАРОДА ДОКЛЕ ГОД ЖИВИ ЈЕЗИК, ДОКЛЕ ГА НЕГУЈЕМО И ПОШТУЈЕМО, ЊИМ ГОВОРИМО И ПИШЕМО, ПРОЧИШЋАВАМО ГА, УМНОЖАВАМО И УКРАШАВАМО, ДОТЛЕ ЖИВИ И НАРОД. МОЖЕ СЕ МЕЂУ СОБОМ РАЗУМИЈЕВАТИ И УМНО САЈЕДИЊАВАТИ, НЕ ПРЕЛИВА СЕ У ДРУГИ, НЕ ПРОПАДА. ВУК СТЕФАНОВИЋ КАРАЦИЋ

„Језик је хранитељ народа докле год живи језик, докле га негујемо и поштујемо, њим говоримо и пишемо, прочишћавамо га, умножавамо и украшавамо, докле живи и народ. Може се међу собом разумијевати и умно саједињавати, не прелива се у други, не пропада.”

Вук Стефановић Караџић

Сваке године, 21. фебруара славио Међународни дан матерњег језика. Овај дан се обележава и као сећање на студенте који су убијени 1952. године у Бангладешу, јер су протествовали због тога што њихов матерњи језик није проглашен званичним језиком. За нас, школарце, то није само јошједан дан на календару. То је прилика да се осврнемо на значај језика који говоримо сваког дана, језика који носи идентитет нашег народа и културе. У Србији, наш матерњи језик јесрпски, али знамо да је богатство језика много шире од тога. Имамо среће да живимо у

земљи која цени и штити различите језике и културе. Осим српског, у нашој земљи се говори још много језика националних мањина. То чини нашу заједницу разноврсном и интересантном. У Србији се целокупно образовање, осим на матерњем језику, изучава на још осам језика: албанском, босанском, бугарском, мађарском, русинском, румунском, словачком и хрватском језику. Према последњим подацима министарства просвете, око шездесет хиљада деце похађа наставу на мањинским језицима на свим нивоима образовања. У језику сањамо и стварамо другачију, жељену стварност, посебно у уметности која почива на речима, као што је књижевност, причему је највиши израз сваког језика у песничству. Међутим, матерњи језик је много више од тога – он је наша веза с љубављу и негом без којих не бисмо могли опстати, он је попут загрљаја мајке. Кроз историју,

великани попут Вука Стефановића Караџића и Доситеја Обрадовића оставили су неизбрисив траг на српски језик и културу. Њихова дела и идеје и даље инспиришу нас да ценимо и негујемо наш језик и да се поносимо богатством наше лингвистичке баштине. Међународни дан матерњег језика подсећа нас да је језик више од речи које изговарамо. То је део нашег идентитета, наше прошлости и наше будућности. Кроз учење и неговање матерњег језика, чувамо део нас самих и чувамо наслеђе за будуће генерације. У част Међународног дана матерњег језика, наши другари из литерарне и новинарске секције одлучили су да направе пано који нам је представио важност језика којим говоримо свакодневно.

Марија Радисављевић

ЉУБАВ ПРЕМА ВЕСЛАЉУ

Живимо у временима кад се снови остварују чак и док смо још у школским клупама. Данас имамо част да представимо две младе даме које не само да сјајно савладавају школске обавезе већ и освајају воде веслањем. Вера Вучићевић и Теодора Радуловић, тренирају у различитим веслачким клубовима: ВК „Графичар“ и ВК „Тамиш“. Оне су две истинске звезде нашег дома и са нама деле своје приче о балансирању између књига и весала. Хајде да завиримо у њихов свет и сазнамо како су постале инспирација многим у нашој заједници.

Како сте доживеле прве дане у великом граду и у дому ученика?

Теодора: Било је онако како сам и очекивала да буде. Имала сам среће са цимеркама и дом ми се допада. Требало је времена за прилагођавање на све, али брзо је и то прошло.

Вера: С обзиром на то да сам у Београду живела одређени временски период, сам Београд ми није представљао проблем, али ипак ми је требало мало навикавања на сам крај где се дом налази. Домом сам јако задовољна због секција које похађам и које ми употпуњују сваки дан.

Како бисте описале ваш однос са новим пријатељима у дому?

Теодора: Првих дана је требало да се упознамо, после неког времена смо се спријатељиле и опустиле и сада се дружимо, кажемо кад неко нешто смета.

Вера: Што се девојака из дома тиче, зависи, како сам којом. Али углавном све смо у добрим односима, неко се на неким дружи више, неко мање, али неки основни ниво комуникације увек постоји. Ја волим да упознајем нове људе, на секцијама сам упознала пуно нових другарица.

Како сте се одлучиле да тренирате баш веслање?

Теодора: У почетку била је идеја да тренирам одбојку, али пошто је мој стриц тренирао веслање, одлучила сам да му се придужим. Већ на првом тренингу сам била одушевљена, јер је другачије, па сам из радозналости остала при веслању.

Вера: Одлучила сам се за тренирање веслања када сам једног дана, у седмом разреду основне школе, досетила да поред енглеског језика желим да се бавим и неким спортом.

Пошто ме спортови као што је одбојка, рукомет и фудбал нису привлачили, открила сам Веслачки клуб „Графичар“ на Ади. Након првог

тренинга, осетила сам да је веслање оно што ми заиста прија и шта желим да радим. То је била моја права спортска љубав, која ме је непрестано мотивисала да наставим са тренинзима и ево већ две године је прошло ко дланом о длан.

Какав је ваш распоред тренинга за веслање и како се усклађујете са школом и осталим обавезама?

Теодора: С обзиром да сам у Спортској гимназији, усклађивање тренинга и школе ми не пада толико тешко. Нараво, у почетку је било потребно прилагодити све, али временом се ухвати ритам. Вера: Моји термини тренинга зависе од смене те недеље. Ако идем поподне у школу тренинзи су ујутру и обрнуто, али устајем сваког јутра у шест свакако. Пошто идем у медицинску школу и идем на пуно секција, мој распоред је потпуно попуњен, а дан скоро војнички организован, ипак у свему томе нађем мало времена за себе викендом и на секцијама које ме опуштају попут стрељаштва, плеса и новинарске.

Како игледају ваши тренинзи?

Теодора: Када је напољу хладно или се спремамо за такмичење, ми тренирамо на ергометруне и не излазимо на воду. Онда када та ергометријада прође, почиње летња сезона и трке на води. Тренинзи су лети свакодневни у већини случајева два пута дневно.

Вера: Лети се углавном одржавају државна такмичења и „Балканијаде“ на води, док се зими јача снага, кондиција и спрема се у теретани и на специјалним веслачким машинама које се зову ергометри, што би се рекло веслање на сувом. У веслању је од круцијалног значаја спојити све компоненте, и снагу и брзину и технику. Све у свему веома тактичан спорт. О свему се треба размишљати у исто време, где је свака стотинка битна. Веслање вас научи важним животним лекцијама као што су: дисциплина, упорност, истрајност, труд, рад, пожртвовање... Јер, да би се неко бавио веслањем мора то и да воли. Зимски тренинзи, иако су поприлично тешки, веома су битни. Јер, како мој тренер каже: „Медаље се освајају зими, а лети се оне само броје“.

Како игледају такмичења у веслању?

Теодора и Вера: Најчешће су такмичења на Ади Циганлији. Сви старији од пионира имају трке на 2000 метара, пионири имају на 1000 метара, а предпионири имају на 500 метара.

НАСТАВАК РАЗГОВОРА НА СЛЕДЕЋОЈ СТРАНИ

РАЗГОВОР

Како планирате да се развијате у веслању у наредном периоду? Да ли имате неке амбиције или циљеве у вези са тим?

Теодора: Тренираћу докле год то не ремети мој школски живот. Ако икада моје оцене буду лошије због тренирања, или будем у ситуацији да бирам између школе и веслања, ту би се моје редовно бављење спортом прекинуло.

Вера: У наредном периоду планирам да дам свој максимум на тренинзима и да освојим коју медаљу на будућим такмичењима. Мој циљ је да једног дана заслужим место у репрезентацији.

Да ли осим веслања имате још заједничких интересовања?

Теодора и Вера: Веслање нас је зближило и упознало, имамо заједничке теме за разговор увек и разумемо се. Поред тога што волимо веслање, волимо исти жанр књига и филмова, уживамо да кувамо, певамо, играмо, проучавамо психологију. Често упоређујемо резултате са тренинга. Када се занесемо у разговору о темпу, провлаку, времену, интервалима, дистанци, па чак и нумеричким вредностима, чини се као да причамо потпуно другим језиком, нико сем нас не зна о чему причамо што је нама двојма баш смешно и интересантно.

Каква су ваша очекивања од овог периода живота у Београду и од вашег школског и спортског ангажмана?

Теодора: Очекујем да упишем факултет који желим, да завршим задовољавајуће средњу школу. Што се тиче веслања, искрено, колико год да волим немам жељу да посветим живот томе, мада је све могуће.

Вера: Не могу да кажем да су моја очекивања

од Београда висока, већ од себе саме. Београд пружа безброј прилика и безброј могућности, а ја се трудим да на најбољи могући начин то искористим. И врло сам задовољна, чак и поносна на себе и свој досадашњи успех и у школи, и у спорту и у животу.

На крају, шта бисте поручиле другарима који размишљају о доласку у Београд и о становању у дому ученика, посебно ако се баве спортом попут вас?

Теодора: Мислим да дом помаже свакоме да се осамостали, постане зрелији и одговорнији, па га зато и препоручујем. Ако уз то иде и спорт, онда је то само још један велики плус и прилика ако постоји већа амбиција.

Вера: Дом ученика има многе предности, али и мане, све зависи од особе до особе и заиста треба бити спреман на све. Ја препоручујем долазак у дом и обавезно прикључивање секцијама које живот овде и чине занимљивим. Као што сам напоменула, сви смо различити и зато је врло важно разликовати шта је добро и чему требамо тежити, а шта лоше и чега се у друштву требамо клонити. Период домијада у другом полугодишту је мени најзбудљивији период живљења у дому који никако не бих пропустила. Када се у све ово укључи спорт у целокупној сте предности, само је јако битан баланс између спортских и школских обавеза и добра организација времена.

Ивана Петровић

ЗЛАТНА ЛОПТА

Алекса Денчић

Он је неупоредив, потпуно други свет. Биће човек који ће освојити највише златних лопти у историји фудбала. Освојиће их седам. Јохан Кројф о Лионелу Месију

На свечаној церемонији коју приређује магазин „Француски фудбал“, по осми пут Лео Меси освојио је златну лопту, престижну награду која се додељује најбољем фудбалеру године. Успео је да пређе и преко предвиђања великог Кројфа и тако забележи себе као јединог човека који је ову награду освојио у три различите деценије и свеукупно осам пута.

Изванредна сезона коју је Меси по ко зна који пут имао од своје прве заигране утакмице у Барселони, овога пута је крунисана титулом светског првака у Катару 18. децембра 2022. године.

Победивши Француску у једном од најзбудљивијих финала икада, Лео је узео и оно последње што му је остало.

Његов индивидуални перформанс, за који се сматра да је један од најбољих икада на Светском првенству, донео му је другу по реду награду за најбољег играча на такмичењу коју је у много већем сјају прихватио него 2014. када је у финалу изгубио од Немачке.

Овакво чудо тешко ћемо поново видети. Освојио је све са Барселоном, ПСЖ-ом и Аргентином, а сада своју каријеру наставља у Мајамију са намером да покори и Америку. Стотине прелепих голова, асистенција и дриблинга инспирисали су генерације младих да узму лопту у своје веште ноге и заиграју овај диван спорт. Имали смо Пелеа, Марадону, Онрија, Кристијана, Кројфа, Зидана, Бекама, Роналдиња и многе друге звезде, али нико од њих никада није красио ову игру на нивоу на ком то ради најбољи свих времена – Лионел Меси.

Ученици драмске секције у пратњи и васпитачице Бојане Чупић имали су јединствену прилику да се упусте у фасцинантан свет филма, уметности која их је заинтересовала, инспирисала и обогатила новим сазнањима. Посетили су различите филмске догађаје и фестивале, истражујући разнолике кинематографске бисере и упијајући различите културе кроз филмска остварења.

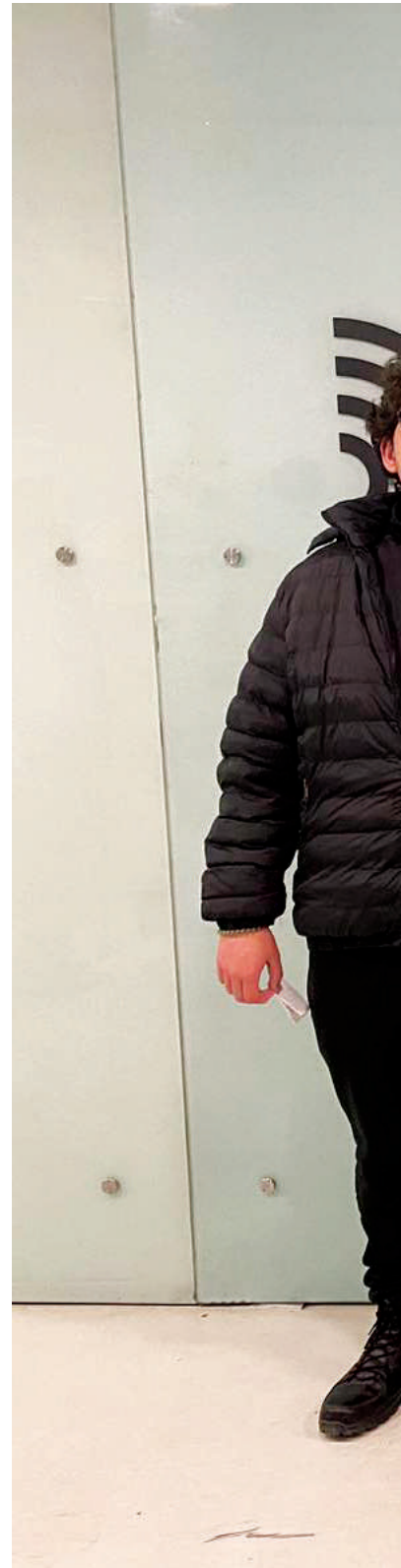
Прослава 100. годишњице Републике Турске
Узбуђење је било на врхунцу у Дому омладине, где смо имали прилику да прославимо 100. годишњицу Републике Турске кроз посебно приказивање дана турског филма. Ово није био само обичан дан, већ права прилика да се упознамо са турском културом и кинематографијом кроз два изузетна филма. Први филм који смо имали прилику да гледамо био је „Животни век једне пахуље“, који нас је одвео на путовање кроз живот једне жене, преплитајући њене радости, туге и изазове. Овај филм нас је дубоко дирнуо својом емотивном снагом и универзалном поруком која је дирнула сваког од нас. Након тога, приказан је филм „Овде је све мед и млеко“, који нас је одвео у свет турске културе и традиције. Кроз овај филм смо упознали различите аспекте турског живота, њихове обичаје, музику и људе. Била је то прилика да се дубље уронимо у богатство турске културе и да боље разумемо свет који нас окружује.

29. Фестивал ауторског филма

Фестивал ауторског филма основан је 1971. године и један је од најзначајнијих филмских догађаја у Србији и региону. ФАФ се одржава сваке године у новембру, а трајање му је око десет дана. Фокусиран је на ауторски филм, независну продукцију, експерименталне форме и уметнички изражај у кинематографији. Током фестивала приказују се филмови из различитих земаља, као и радови младих филмских аутора. Поред филмских пројекција, ФАФ обухвата и радионице, панеле, трибине и друге културне догађаје. У Дому омладине, имали смо привилегију да погледамо две пројекције које су нас потпуно очарале. Прво смо гледали мађарски филм под називом „Објашњење за све“, а затим босански филм „Екскурзија“.

ФИЛМСКО ПУТОВАЊЕ

ПОСЕТА НАШИХ УЧЕНИКА ФИЛМСКИМ ФЕСТИВАЛИМА

БЕОГРАД, ЈЕ ДОМАЋИН НЕКОЛИКО ЗНАЧАЈНИХ ФИЛМСКИХ ФЕСТИВАЛА, ОД КОЈИХ СУ ДВА НАЈПОЗНАТИЈА ФЕСТИВАЛ АУТОРСКОГ ФИЛМА, СКРАЋЕНО ФАФ И ФЕСТ. ОВЕ ШКОЛСКЕ ГОДИНЕ, ПОСЕТИЛИ СМО ОБА ФЕСТИВАЛА.

29TH
BELGRADE
AUTEUR FILM
FESTIVAL

24th November -
1st December
2023

www.faf.rs

**FESTIVAL
AUTEURSI
FILM**

ФЕСТ ЈЕ БИО МЕСТО СВЕТСКЕ ПРЕМИЈЕРЕ ФИЛМА „ПИЈАНИСТА” РЕДИТЕЉА
РОМАНА ПОЛАНСКОГ 2003. ГОДИНЕ. ОВАЈ ФИЛМ, ЈЕ КАСНИЈЕ ОСВОЈИО
ТРИ ОСКАРА, УКЉУЧУЈУЋИ ОСКАРА ЗА НАЈБОЉЕГ РЕДИТЕЉА.

29.
IVAL
KOG
LMA

Након пројекције, имали смо част да нам се обрати редитељка другог филма и подели са нама неке занимљиве детаље о процесу стварања филма. Ово је био посебан тренутак који нас је још више приближио свету филма и уметности. У Дворани Културног центра, наставили смо наше филмско путовање гледајући француски филм „Звер”, који је ове године освојио многе престижне награде на фестивалима широм света. Овај филм нас је потпуно запањило својом дубином и емотивном снагом, остављајући нас да размишљамо о важним темама које је дотакао. Фестивал ауторског филма није само био прилика да уживамо у изванредним филмовима, већ је био и подстрек за нашу креативност и машту. Инспирирани смо да се и сами окушамо у филмском стваралаштву и изразимо своје идеје и приче кроз ову уметничку форму.

52. Међународни филмски фестивал – ФЕСТ Фест је међународни филмски фестивал који се одржава у Београду сваке године од 1971. године. Овај фестивал је један од најстаријих филмских фестивала у региону. Овогодишњи фестивал одржан од 23. фебруара до 3. марта, био је посебан по много чему. Имали смо прилику да гледамо шест филмских остварења која су нас потпуно очарала својом разноликошћу и квалитетом. „Краљичина игра”, енглеска костимирана драма, била је један од филмова који су нас оставили без даха. Филм је био део главне такмичарске категорије, што је само додатно нагласило његову важност и квалитет. „Магента”, мађарска драма, такође је била део главне такмичарске категорије и оставила је

снажан утисак на све нас својом емотивном дубином и снагом приче. „Анатомија пада”, француски крими трилер, освојио је многе награде, укључујући Златну палму у Кану и Златни глобус за најбољи сценарио. Анатомија пада један од најбољих филмова које смо имали прилику гледати у 2023. години. „Бонар, Пијер и Марта”, биографска драма у белгијско-француској копродукцији, такође је била део програма фестивала. Ова прича оставила нас је да размишљамо о животу и љубави. Прошло лето”, француско-норвешка драма, која је освојила посебно признање на фестивалу у Хихону, била је још једно изненађење које нас је одушевило својом емотивном снагом.

„Зона интереса”, британско-пољска драма о Аушвицу, била је звезда вечери. Филм је добио Оскара за најбољи страни филм, ове године. Филм је освојио и Гранд При жирија на Канском фестивалу. У „Зони интереса” је апсолутно сваки детаљ на месту и то је највероватнији разлог зашто је, без иједне експлицитне сцене насиља, ово један од најстрашнијих филмова икада. Овај фестивал је био не само прилика за уживање у филмској уметности, већ и за обогаћивање наших искустава и разумевања света. Једва чекамо следећу годину како бисмо се поново упустили у ову узбудљиву авантуру и открили нове филмске бисере које свет кинематографије има да понуди.

Тамара Весић

INTERMEDIANETWORK

presents

Film by DRAGAN BJELOGRLIC

MONTEVIDEO

God Bless You

ЗЛАТ
ПЛА
ДО

WHEN A DREAM BECOMES A LEGEND

INTERMEDIANETWORK PRESENTS A FILM BY DRAGAN BJELOGRLIC
MONTEVIDEO, GOD BLESS YOU

CAST: VIKTOR SAVIC / PETER STUGHAR / VIKTOR SAVIC / MIRA JANKOVIC / ANINA JETVIC / PAVLEK VASIC / VAJIN CUKOVIC / NIKOLIN BUKICKA / MIROSLAV ILEC / ANTONIJA BASTIJA
COSTUME DESIGNER: VILMA KUKI-KRANC SPECIAL EFFECTS BY MIROSLAV ILEC MAKEUP ARTIST: ANITA HEDZIBASIC COSTUME DESIGNER: DRAGICA LINDSEVIC PRODUCTION DESIGNER: DRAGICA LINDSEVIC
MUSIC BY: MARIANO DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: GORAN VUKOVIC MANAGING DIRECTOR: IVANILJA SIMONIC
INSPIRED BY THE BOOK BY VILMA STANKOVIC SA WRITER: DRAGO BAZIC
WRITER BY: SARA BJELOGRLIC EXECUTIVE PRODUCER: GORAN BJELOGRLIC
PRODUCER: DIJAN PETROVIC DIRECTOR BY: DRAGAN BJELOGRLIC

НО НО МА

Седим за рачунаром, покушавајући да истражим како је све почело – прича о биоскопима у Србији и Београду. Замишљам се како се враћам уназад у време, до давних дана када су људи први пут видели покретне слике на великом платну. Знаш, први биоскопи и филмови који су стигли у Србију су били путујући, што значи да би људи сели на траву или у неку просторију где би пројектовали филмове. Али онда су се почели отварати први прави биоскопи, посебно у већим градовима попут Београда. Први биоскоп, звао се „Шумадија“, отворен је 1909. године. Мислим да бих волео да се вратим у то време и осетим узбуђење људи док гледају те прве филмове. Онда су дошла тешка времена – Први светски рат. Али чак ни тада људи нису престали да иду у биоскопе. Заправо, они су постали важни за подизање расположења људи и држали их информисаним. После рата, биоскопска индустрија је цветала, посебно у Београду. То је постао прави центар филмске културе на Балкану. Онда је дошао Други светски рат. Замишљам да су људи бежали у биоскопе да би заборавили на све проблеме око себе, бар на тренутак. После рата, биоскопска индустрија се опоравила, а Југославија је постала позната по својим филмовима. Чак су и неки од најпознатијих биоскопа отворени у том периоду, попут биоскопа „Балкан“. Сада, док седим овде, размишљам о томе колико је све то утицало на нашу културу. Данас, биоскопи су и даље популарни, иако имају конкуренцију од телевизије и интернета. Ипак, ништа не може заменити осећај седења у биоскопу, са кесом кокица у руци, чекајући да се светла угасе и да почне пројекција. Тачно можемо осетити како се историја преплиће са садашњошћу сваки пут када крочимо у биоскоп. Мало више од једног века, од настанка првог биоскопа у Београду, у нашем дому, осмислили смо нешто што ће не само обогатити слободно време наших ученика, већ и подстаћи њихов развој – представљамо вам наш сопствени биоскоп! Опремљен врхунским видеопроектором и великим платном, биоскоп у дому створен је с намером да пружи ученицима незаборавно искуство гледања филмова, едукативних садржаја и других забавних пројекција. Кроз ову иницијативу, желимо да створимо простор који не само што пружа приступ забави, већ подржава и развој ученика кроз различите видове учења и инспирације. Биоскоп у дому није само простор за опуштање, већ и за ширење знања и идеја.

Прва два филма, која смо погледали у нашем биоскопу су: „Лајање на звезде“ и „Монтевидео, Бог те видео“. Играли смо „на сигурно“. За крај овог текста, да кажем нешто и о филмовима које смо гледали. „Лајање на звезде“ је један од оних филмова који, када га гледаш као средњошколац, имаш осећај као да се можеш поистоветити с главним ликовима и њиховим унутрашњим борбама, недоумицама, успесима и неуспесима. Филм говори о одрастању, првој љубави и пријатељству и тражењу смисла у свету који је често збуњујућ. Главни ликови, пролазе кроз све типичне средњошколске проблеме – љубавне замке, притисак вршњака, али и суочавање са својим страховима и несигурностима. Оно што је посебно инспиративно јесте начин на који се боре са својим изазовима. Иако се често налазе у тешким ситуацијама, никада не губе наду или хумор. Филм нас подсећа да су права пријатељства непроцењива, да се прве љубави и симпатије заувек памте и да нам та искуства пружају снагу да превазиђемо све препреке. „Монтевидео, Бог те видео“ те неизбежно увуче у свој свет и не пушта све до краја. Главни ликови фудбалери из репрезентације Краљевине Југославије, представљају прави пример тимског рада и непоколебљиве воље да се оствари сан. Кроз њихове авантуре и изазове можемо да научимо много о томе како се носити са поразима, али и како се радовати победама. Филм нас враћа у прошлост и прича нам причу о временима када је фудбал био много више од игре - био је симбол националног поноса и јединства. То је нешто што се може лако разумети и осетити, чак и ако ниси љубитељ фудбала. Филм који те подсећа на то да су храброст, вера и заједништво кључни за остварење снова. Иако је прича смештена у прошлост, њени мотиви и поруке су и даље веома релевантни и инспиративни за све нас, па чак и за средњошколце који тек почињу да трагају за својим животним путем. Ето, нажалост, немамо фотографије да би смо вам показали како је било. Наша камера је одлучила да не омета фотографа док гледа омиљене филмове и док ужива у незаборавним сценама. Док не стигну фотке, надамо се да ће вам ове речи оживети нашу узбудљиву биоскопску авантуру!

Ана Трајковић

ТРИБИНА И ИСТРАЖИВАЊЕ

ПРЕДАВАЊЕ

У ТОКУ ПРВОГ ПОЛУГОДИШТА СМО САРАЂИВАЛИ СА ЦРВЕНИМ КРСТОМ ПАЛИЛУЛА И СА ИНСТИТУТОМ ЗА ЈАВНО ЗДРАВЉЕ „МИЛАН ЈОВАНОВИЋ БАТУТ“

Елена Ђокић

AIDS

У сарадњи са Црвеним крстом Палилула, васпитачица Јелена Жарковић је организовала трибину поводом Светског дана борбе против СИДЕ. На трибини је докторка Мила Паунић са Студентске поликлинике одржала предавање о важности превенције и лечења ове опасне болести. Након предавања, ученици су имали прилику да погледају кратки филм који је нагласио значај јавне свести о СИДИ и изазове с којима се суочавају пацијенти који живе с овом

болешћу. Овакве активности имају за циљ подизање свести и образовање о СИДИ, као и пружање информација о начинима заштите и лечења. Наши ученици су такође направили пано у част Светског дана борбе против СИДЕ, истичући поруку да учимо, подржавамо и заједно се боримо!

ESPAD

У сарадњи са Институтом за јавно здравље „Милан Јовановић Батут“ и васпитачицом Верицом Чолић, организовано је истраживање ЕСПАД (European School Survey Proj-

ect on Alcohol and Other Drugs) с циљем прикупљања информација о конзумацији алкохола и дрога међу ученицима у Европи. Истраживање има за сврху оцену тачности питања која се користе, тестирање ефикасности упитника и исправљање могућих грешака у формулацији. Ово истраживање помаже експертима да прикупе прецизније податке и разумеју трендове и проблеме везане за употребу дрога у школама, што служи као основа за спровођење превентивних програма и мера.

НА ДРИНИ ЋУПРИЈА

А МОСТ ЈЕ И ДАЉЕ СТАЈАО, ОНАКАВ КАКАВ ЈЕ ОДУВЕК БИО, СА СВОЈОМ ВЕЧИТОМ МЛАДОШЋУ САВРШЕНЕ ЗАМИСЛИ И ДОБРИХ И ВЕЛИКИХ ЉУДСКИХ ДЕЛА КОЈА НЕ ЗНАЈУ ШТА ЈЕ СТАРЕЊЕ НИ ПРОМЕНА И КОЈА, БАР ТАКО ИЗГЛЕДА, НА ДЕЛЕ СУДБИНУ ПРОЛАЗНИХ СТВАРИ ОВОГА СВЕТА.

ШТА ЧИТАМО?

Роман „На Дрини Ћуприја” ме је дубоко дирнула и инспирисала на много нивоа. Ово ремек-дело Иве Андрића није само прича о мосту који повезује две обале реке, већ је то путовање кроз историју, културу и људску судбину на Балкану.

Једна од најупечатљивијих ствари у роману је лик Алихоџе, чије последње речи одјекују дубоко у мом срцу: „Све може бити. Али једно не може: не може бити да ће посве и заувек нестати великих и умних а душевних људи који ће за божју љубав подизати трајне грађевине...” Ове речи ми говоре о важности чувања духа уметности, мудрости и трајних вредности, чак и у временима када се све чини изгубљеним. Андрићева способност да преплеће легенде и стварност у роману додаје

дубину причи. Кроз ликове попут Алихоџе, видимо како се митови и предања преплићу са стварним догађајима, стварајући сложену и богату слику живота на Балкану током турске владавине. Структура романа, са својим паралелним причама о изградњи и рушењу моста, представља мајсторство приповедања. Андрић вешто балансира између различитих временских периода и перспектива, стварајући комплексну слику историје и људске судбине. Такође, „На Дрини Ћуприја” ме подсећа на важност критичког размишљања и истраживања. Кроз Андрићево истраживање легенди и реалности везаних за мост на Дрини, схватам да истина често лежи негде између мита и чињеница, и да је важно да развијам своје способности

анализе и разумевања како бих боље разумео свет око себе. Кроз читање овог дела, осећам се повезан са историјом и културом мог региона на дубљем нивоу. Овај роман ме подстиче да истражујем своје корене, да ценим културно наслеђе свог народа и да се ангажујем у очувању вредности које су важне за моје друштво.

Такође, наводи ме на размишљање о сопственој улози у свету, и инспирише ме да тежим ка томе да будем особа која ће, попут Алихоџе, чувати дух уметности, мудрости и трајних вредности, ма колико времена и околности биле тешке.

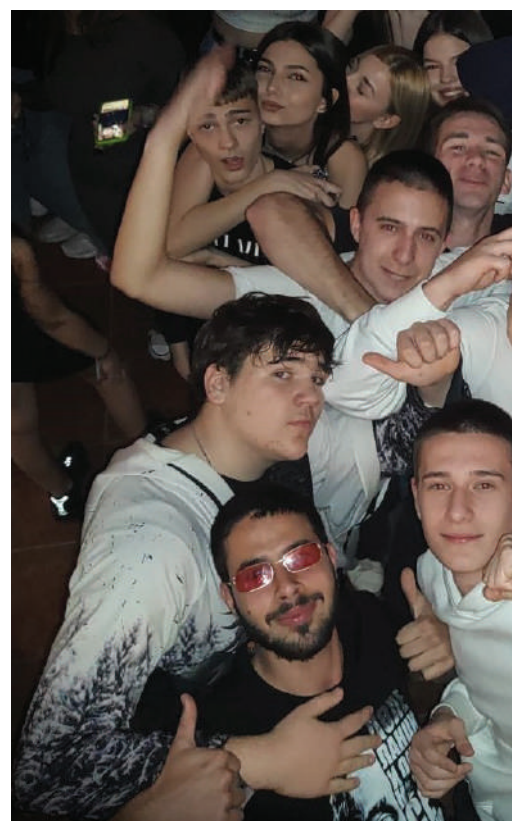
Михајло Којић

ЖУРКА!!!

У ДОМУ ЈЕ ОРГАНИЗОВАНА ЖУРКА У КАФЕ КЛУБУ СА БЕСПЛАТНИМ СОКОВИМА И МУЗИКОМ. УЧЕНИЦИ СУ УЖИВАЛИ У ДРУЖЕЊУ И ЗАБАВИ. СОКОВИ СУ БИЛИ НА РАСПОЛАГАЊУ У РАЗЛИЧИТИМ ВРСТАМА, ОД ОСВЕЖАВАЈУЋИХ ЦИТРУСА ДО СЛАТКИХ ВОЋНИХ МЕШАВИНА. МУЗИКУ ЈЕ ПУШТАО ИСКУСНИ ДИ-ЏЕЈ, НАВОДЕЋИ УЧЕНИКЕ ДА СЕ ПОКРЕНУ И ЗАИГРАЈУ НА ПОДИЈУМУ. ЖУРКА ЈЕ БИЛА ОДЛИЧНА ПРИЛИКА ЗА СВЕ УЧЕНИКЕ ДА СЕ ОПУСТЕ ОД ШКОЛСКИХ ОБАВЕЗА И ДА СЕ МАЛО ЗАБАВЕ.

СЛОБОДНО ВРЕМЕ

Фотографисао Алекса Николић

Ми и наше време

У овом нашем времену има толико различитих лица, сличних поступака, другачија мишљења она боља и гора. Ја сам само један од сличних, не истих.

Данас много нас живи са неком горчином у себи која изједа срце и душу, полако и тихо, тако да постајемо хладни и охоли на све што се дешава око нас. Жалимо се даноноћно на све што постоји. Говоримо како су дошла гора времена, али заборављамо да невоља и проблеми не чине век, годину, ни минута већ те исте невоље и проблеме чинимо ми сами својим поступцима. Својим злим речима, жељама, делима чинимо и кривимо време да је зло. Зар је време криво што брат за братом не мари? Време никоме није рекло да почини лошу грешку и да иде да почини грехе. Увек говоримо како су времена све гора и како су генерације све лошије. Лошије у школи, лошије на послу и све у свему лошији у животу. Неки у овом лудом времену живе пуним плућима, јурећи по планинама док их неки гледају са болничког прозора, са жељом да су то они на тој планини. Треба да размишљамо о нашим поступцима, жељама и лошим мислима и да размишљамо како поступити према њима. Већина младих људи чак и не размишља о томе да доживи одређене године, не желе да мисле на следећа времена и бол и јад коју она доносе. Прошле генерације су сањале о томе какве ће бити будуће, док се ми сада молимо да се старе врате.

Никако време не може да утиче на нас, то је само изговор за избегавање одговорности сопствених грешака. Време и генерације се никад нису промениле, само се мењају људи.

Јана Стевановић

Испит
добро
добра

Свакога дана срећем много људи,
Има ту свега, разних су ђуди.
Гледам, свако поступа по свом,
Поштујем али не желим да науде свету мом.
Мене су учили да у свету видим лепоту,
Усадили су ми да највише ценим доброту.
Како сад одједном толико ствари ружних
Да ли се може побећи од дана тужних?
Одакле долазе они што немају меру,
Тако су сурови, у људскост изгубили веру,
Да ли знају да свако носи свој крст
Нема ту среће када у другог упиреш прст.
Не знам шта је потребно урадити,
да ли око своје тврђаве зид саградити?
Када и на ружно враћамо лепим и чистим
Узалудно је, јер не говоримо језиком истим.
Разлика између светле и тамне стране света
Види се чак и у оку сваког детета.
„ко тебе каменом ти њега хлебом” –
Нема ефекта под овим небом.
Бољи свет настаје кад појединац бољи постаје,
Кад ради на ономе сто му недостаје.
Знам, неки ће рећи: „добар и луд су браћа”
Али желим да верујем „добро се добрим
враћа”.

Вера Вучићевић

И МИ ПИШЕМО

Госпођица Ружа
Чекала свог прица
На беломе коњу,
Ал од принца
Нит гласа, нит стаса,
А од коња
Нит галопа, нит каса.
Много времена од тад продје
Цркла би већ трипут та рага,
Стрпљењу знај,
Једном дође крај.
Госпођица Ружа
Реши тугу да утеши,
Самоће да се спаси,
Па се на интернету огласи:
"Госпођица Ружа
Овим путем тражи
Себи сродну душу-
Свог будућег мужа."
Оглас светом кружи
Од Кавказа, Јапана,
Са свих страна,
Меридијана.
Скроман услов
Дала је смао
Удавача Ружа
Да буде млађа
Бар десет лета
Од будућег мужа.
Интернетом оглас кружи
Ружи је сто пет лета
Хитно горшак прави
Нек се Ружи јави!
Па да љубав и верност
Несебично пред њега стави
Док их смрт не растави!

Ивана Јанков

домски бисери

Наручићемо ђевапе у палачинкарници.
Стани у хлад тамо сунце бије.
Причам у сну, јер мозак не може да сачека да се
пробудим.
Даћете ми једну ђему с кифлом.
Она је баш авала!
Како му се зове име?
За ручак има пасуљ са пребранцем.
Он је по лепоти баш ружан.
Они су слепи, ништа не чују!
Имала је самохрану децу.

љубав нема границе

Свиџац

Свиџац свили, по небу мили
И друштво прави маленој вили
Он лети, лети, свету светли
Док таман мрак светлошћу метли

У тој шуми где месец не сија
Запиташе вилу: Шта ти не прија?
Узвикне она усамњена лица:
Тражим свога вољенога свиџа
Ал' не знам коме он фењер глуми
С киме лети у ноћној шуми
Од те туге ломе ми се крила
Јер без њега не бих жива била
Лутала бих по тамном слепилу
Не би ме никад видели веселу
И туговала бих сама довека
Без његова светла трупа велика

Из мрака тихо свиџац промили
И обасја сузу уплакане вили
Загрли њен побелели тен
Од радости шума засветли на
трени
И утихну сви поноћни вихори
Баш сви, и облаци њихови
Па остају само цветови убави
И мало чудновате светле љубави.

Алекса Денчић

Само се појави

Одагнај ову тмину у мојој глави
само дођи, само се појави.
Знам да ме осећаш и да ме разумеш
само дођи, онако како само ти умеш.
Да срећа моја нема краја
без иједног наговештаја!
Јер сви путеви сада су ми стрми
у глави мојој неописиво грми.
И грдим себе ал' ништа не вреди
кад сећање за инат не бледи.
Као цветови, морко плави,
само дођи, само се појави.

Марија Радисављевић

ПАКЕТИЋИ ЗА ПРИХВАТИЛИШТЕ

Ове године Уједињени као заједница, ученички парламент и запослени у Дому ученика „Патријарх Павле” су организовали хуманитарну акцију донирања пакетића Прихватилишту за децу у Београду. Радост дељења и љубазност чине свет бољим местом. Хвала ученицима који су чланови музичке секције Дома, јер су допринели да ова лепа иницијатива буде још ведрија и веселија уз ученички бенд. Припремили су и извели музички програм за памћење, уз чији наступ су играли и певали малишани из Прихватилишта.